

En bog som denne skaber rum til at dvæle. En tiltrængt aktivitet i vores mylder af allestedsnærvær. Med denne bog er det muligt at dvæle ved Kierkegaards gamle ord, før end de omsættes til coachingens verden. Bogen beskæftiger sig med tredjegerationscoaching. Første generation vedrørte den målorienterede kognitive bølge, der tog verden som en tsunami. Derefter kom anden generation, som fokuserede i socialkonstruktivistisk facon på formålet med at opnå de mål, der blev sat. Tredje generation, som denne bog viser, vedrører de værdier, der giver mening til formål og mål ud fra en narrativ, protreptisk samtalekunst. Og hvorfor så lige Kierkegaard midt i al dette? Kierkegaards syn på selvets tilblivelse i samtalen skaber fundamentet for forskning, teori og praksis i tredjegerationscoaching. Protreptikken er en samtaleform med det ultimative mål at styrke dialogpartnerens samtale med sig selv.

I bogen beskrives: "Som dialogholdere må vi derfor være lydhøre og tålmodige, så dialogpartneren kan få tid og plads til at gentage de to bevægelser i valget: I første bevægelse handler det om at støtte dialogpartneren i at forholde sig til sin forankring i bindinger og tilskikkelser i det hidtid levede liv, for derfra at vende tilbage til nuet med et fornyet fodfæste i sin egen minheds historie; i anden bevægelse handler det om at støtte ham i at forholde sig til sin friheds svimlende mulighed i det endnu ulevede liv, for derfra igen at vende tilbage til fodfæstet i nuet med fornyede forestillinger om fremtiden", s. 75.

Dette bindes sammen i en knude af syntese og konkretion og udgør det, forfatteren kalder den "Kierkegaardske samtalsløjfe". Samtalsløjfen skal på denne vis forstås som retningsangivelse for selvets sam-skabelse i dialektikken, der knyttes an til intentionalitet, agenthed og dekonstruktion.

Samtalens grundlag for mulig selvskabelse og muligt selvtab behandles nænsomt og grundigt og viser tydeligt, hvilke refleksioner man bør tage med sig som dialogholder. De positioner, dialogpartneren indtager, behandles i samme forståelsesramme – fra spidsborgerlig over fantastisk til trodsig.

I bogen tages Kierkegaards inspiration og fascination af Sokrates op med vægt på vigtigheden af (behersket) ironi, forholden sig til samtalens "hvad", at vide at man intet ved, samt den indre tavse stemme, som vejleder og influerer os i vore valg. Ligeledes behandles forståelsen af sandhed, selverkendelse og modsigelser med en drøj mængde Kierkegaard-Hegel-diskussion.

Og midt i disse mange tanker og vinklinger på, hvad der kan være godt at have fokus på i en dialog, fremføres klart og entydigt Dodo-kendelsen, som alle, der beskæftiger sig i det psykoterapeutiske felt, kender til: Relationen er det vigtigste for dialogen! Derudover krydres med heteroentiteten og dennes seks elementer: ordentlighed, varsomhed, generøsitet, opmærksomhed, redelighed og anstændighed.

Der opfordres løbende til refleksion over egen praksis, og derudover gives inspiration i form af konkrete spørgsmål til yderligere udforskning af de mulige sløjfer i dialogen, og hvordan disse kan anskues fra et hhv. sokratiske eller kierkegaardske perspektiv. Dette beriger den kierkegaardske samtalsløjfe med sokratiske ironi i form af pladsåbnende sokratiske negativitet med intentionaliteten og løsningen af sløjfen såvel som den nedbrydende sokratiske negativitet med agentheden og at vorde konkret for at binde sløjfen påny. En knude, som rummer mange dimensioner, herunder det at eksistere; lidenskabelig livskunstdialektik. Ethvert perspektiv, som åbnes i løbet af bogen, forsøges på denne måde positioneret i forhold til den kierkegaardske samtalsløjfe, og det er virkningsfuldt og meningsgørende for den, som læser. Det gør bogen kontinuerligt opsummerende og gør bogens bevægelse i sine granskninger til en afspejling af selvsamme sløjfe.

Vi når aldrig i mål med os selv, og dialogen skal anskues således, at dialogholderen repræsenterer en sympatisk rejseledsager som er katalytisk medfortæller, der tillader sig at medskabe og guide en bevægelse i sløjfen. Vil man have det fulde overblik, så opsummeres der i en flot og sigende figur på s. 297. Det er bestemt ikke nem læsning, så hvis du kommer hertil og har fattet de mange dimensioner, så er du klædt rigtig godt og grundigt på til refleksion og tredjegerationscoaching.

Af Dea Henriette Franck, cand.psych.aut. Kvalitets- og forbedringschef på psykiatrisk center Sct. Hans og indehaver af Psykolog Dea Franck

